

PROGRAM BOHOSLUŽIEB FARNOSTI KRUŠETNICA

JUBILEJNÝ ROK SV. CYRILA A METODA A ROK VIERY

Veríme v jedného Boha, Otca, Syna a Ducha Svätého, Stvoriteľa vecí viditeľných, ako je tento svet, v ktorom prežívame svoj krátky život, i vecí neviditeľných, ako sú čisti duchovia, ktorých nazývame aj anjelmi, i Stvoriteľa duchovnej a nesmrteľnej duše v každom človekovi.“ (Z Vyznania viery Božieho ľudu pápeža Pavla VI.)

DEDIČSTVO OTCOV ZACHOVAJ NÁM, PANE!

Týždeň 2.

DNES: SLÁVNOSŤ ZJAVENIA PÁNA

7. 1. 2013 – 13. 1. 2013

Farský kostol Sv. Michala archanjela Krušetnica

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	ÚMYSEL SV. OMŠE	ČAS	Sv. SPOVEĎ	INÉ PODUJATIE
PONDELOK 7. 1. 13	FÉRIA	+ Štefan Dopater	17.00	16.30	
UTOROK 8. 1. 13	FÉRIA				
STREDA 9. 1. 13	FÉRIA	Za rodinu Kytašovú	17.00 Sv. omša s deťmi	16.30	
ŠTVRTOK 10. 1. 13	FÉRIA				
PIATOK 11. 1. 13	FÉRIA	+ Vladimír Kytaš st. a mld.	17.00	16.30	
SOBOTA 12. 1. 13	FÉRIA		7.30	7.00	
NEDEĽA 13. 1. 13	KRST KRISTA PÁNA CYRILOMETODSKÝ DEŇ	Za veriacich farnosti	8.00 10.30		

Kostol Najsv. Srdca Ježišovho Lomná

DEŇ	LITURGICKÝ KALENDÁR	ÚMYSEL SV. OMŠE	ČAS	Sv. SPOVEĎ	INÉ PODUJATIE
PONDELOK 7. 1. 13	FÉRIA				
UTOROK 8. 1. 13	FÉRIA	+ Štefan, Jozef, Marcel Gruchaľák	17.00 Sv. omša s deťmi		
STREDA 9. 1. 13	FÉRIA				
ŠTVRTOK 10. 1. 13	FÉRIA	+ Terézia Jurigová	17.00	16.00	
PIATOK 11. 1. 13	FÉRIA				
SOBOTA 12. 1. 13	FÉRIA	Za B. pomoc pre Boženu	7.30	7.00	
NEDEĽA 13. 1. 13	KRST KRISTA PÁNA CYRILOMETODSKÝ DEŇ	Na úmysel	8.45		

Oznamy:

- Dnes popoludní bude v Krušetnici od 14.00 do 16.00 h. adorácia Najsvätejšej Eucharistii, ktorou si chceme vyprosovať Božie požehnanie do celého nového roku 2013.
- Z pohrebu + Marcela Florca venovali na kostol 50.- € Pán Boh zaplatí!

Želáme Vám radostné prežívanie nedele a požehnanie do nového týždňa

JEŽIŠ KRISTUS JE NÁŠ BRAT

„Preto sa nehanbí volať ich bratmi.“ (Hebr 2, 11)

Medzi nami a Kristom jestvuje silné puto príbuzenstva. Plným právom ho považujeme za nášho Brata. Toto naše príbuzenstvo s Ježišom Kristom má svoj základ až v dvoch veľkých skutočnostiach viery.

Kristus je naším Bratom v prvom rade preto, že sa stal človekom. Bol Božím Synom a stal sa aj Synom človeka. Prijal na seba ľudskú prirodzenosť a vo všetkom nám bol podobný, okrem hriechu. Stal sa bratom každému človekovi bez výnimky. Dokument II. vatikánskeho koncilu o tejto blízkosti Krista k človekovi hovorí: „*On, obraz neviditeľného Boha.*“ (Kol 1, 15), je dokonalým človekom, ktorý obnovil Adamovmu potomstvu podobu Božiu, znetvorenú hneď prvým hriechom. Keďže on vzal na seba ľudskú prirodzenosť, a ju nezničil, tým samým aj naša ľudská prirodzenosť bola pozdvihnutá na vysoký stupeň dôstojnosti. Lebo svojím vtelením sa Syn Boží určitým spôsobom spojil s každým človekom. Pracoval ľudskými rukami, uvažoval ľudskou myslou, rozhodoval ľudskou vôľou, miloval ľudským srdcom. Narodiac sa z Márie Panny, naozaj sa stal jedným z nás, vo všetkom nám podobný, ale bez hriechu.“ (GS 22) V tomto zmysle zjednotenia Božieho Syna tajomstvom vtelenia s ľudským rodom a ľudskou prirodzenosťou, nazýva svätý Pavol apoštol Krista „*prvorodeným medzi všetkým bratmi*“. (Porov. Rim 8, 29)

Ježiš Kristus je naším Bratom aj preto, že vďaka jeho vykúpeniu sme sa stali Božími synmi a dcérami. Krstom sme boli prijatí do Božej rodiny a sme Božími deťmi. Svätý Ján apoštol o tomto povýšení za synov a dcéry Božie píše: „*Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec: voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme. Preto nás svet nepozná, že nepoznal jeho. Milovaní, teraz sme Božími deťmi, a ešte sa neukázalo, čím budeme. Vieme však, že keď sa on zjaví, budeme mu podobní, lebo ho budeme vidieť takého, aký je.*“ (1 Jn 3, 1-2) A svätý Pavol apoštol toto naše duchovné nadprirodzené príbuzenstvo s Kristom vyslovuje takto: „*Pretože ste synmi, poslal Boh do našich srdc Ducha svojho Syna a on volá: „Abba, Otče!” A tak už nie si otrok, ale syn, a keď si syn, tak skrze Boha aj dedič.*“ (Gal 4, 6-7)

Ježiš Kristus je náš Brat, lebo prišiel na zem a stal sa človekom. Jeho bratmi a sestrami sme ešte viac preto, lebo v krste sme sa stali Božími synmi a dcérami. Vtedy sme sa mu stali príbuznými podľa Ducha, ako sa on stal pri vtelení naším príbuzným podľa tela.

Vedomie, že nám je Kristus Bratom, uľahčuje našu cestu k Otcovi. Zbavuje nás zbytočného strachu a vlieva do nás postoj bezhraničnej dôvery a nádeje. V Kristovi, našom Bratovi, sa osmeľuje Boha volať: „*Otče náš...*“ Bratstvo s Kristom je podkladom aj nášho vzťahu ku všetkým ľuďom na svete. V Kristovi sú nám blízki všetci ľudia. Oprávnené ich musíme považovať za bratov a sestry a tak sa k nim aj správať.

Naše duchovné príbuzenstvo s Kristom nie je raz navždy daná skutočnosť, ktorá by nezávisela na našej slobodnej vôli. Je to naše veľké ľudské právo, ale zároveň aj nesmierna kresťanská povinnosť a úloha. Byť bratom a sestrou Kristovi je úžasné vyznačenie, ale zároveň aj záväzok a povolanie. Uskutočnenie tejto veľkej pravdy o nás a o Kristovi, že sme bratmi a sestrami Božiemu Synovi, spočíva v zachovávaní prikázania lásky k Bohu a ku všetkým ľuďom. Pán Ježiš povedal: „*Mojou matkou a mojimi bratmi sú tí, čo počúvajú Božie slovo a uskutočňujú ho.*“ (Lk 8, 21)

V uvedomovaní si a prežívaní nášho duchovného príbuzenstva - pokrvstva s Kristom tkvie základ nášho osobného spoločenstva s ním a zároveň aj dôvod a spôsob nášho spolunažívania s ostatnými veriacimi v spoločenstve Cirkvi. Liturgia svojimi slovami a gestami nám to vždy živo pripomína a aktualizuje. Treba nám nanovo objaviť obsah oslovenia „*Bratia a sestry!*“, ktoré vo svätej omši na mnohých miestach počujeme a identifikovať sa s ním.

Z katechézy Benedikta XVI. o viere v Roku viery (na stredajšej audiencii 2.1.2013)

Drahí bratia a sestry!

Narodenie Pána opäť svojim svetlom osvecuje temnoty, ktoré často obklopujú náš svet a naše srdcia a prináša nádej i radosť. Odkiaľ vychádza toto svetlo? Z Betlehemskej maštale, kde pastieri našli „Máriu a Jozefa i dieťa uložené v jaslách“ (Lk 2,16). Stojac pred Svätou rodinou sa v nás vynára ďalšia a hlbšia otázka: ako môže toto malé dieťa priniesť svetu takú radikálnu novosť, že zmení beh dejín? Je snáď v jeho pôvode niečo originálne, niečo, čo presahuje túto jaskyňu?

Vždy nanovo sa vynára otázka o pôvode Ježiša, tá istá, ktorú kladie prokurátor Poncius Pilát počas procesu: „Odkiaľ si?“ (Jn 19,29). I napriek tomu je jeho pôvod veľmi jasný. V Jánovom evanjeliu, keď Pán vyhlasuje: „Ja som chlieb, ktorý zostúpil z neba“, Židia reagujú šomraním: „Vari to nie je Ježiš, Jozefov syn, ktorého otca a matku poznáme? Ako teda hovorí: «Zostúpil som z neba?!»“ (Jn 6,42). O niečo neskôr obyvateľia Jeruzalema veľmi oponujú tvrdeniu o Ježišovom mesiášskom poslaní, prehlasujúc, že dobre vedia, „odkiaľ je; ale keď príde Kristus, nik nebude vedieť, odkiaľ je“ (Jn 7,27). Ježiš im pripomína, že ich nároky poznať jeho pôvod nie sú opodstatnené, a už i týmto faktom naznačuje odkiaľ prišiel: „Neprišiel som sám od seba, ale pravdivý je ten, ktorý ma poslal a vy ho nepoznáte“ (Jn 7,28). Iste, Ježiš pochádza z Nazareta, narodil sa v Betleheme, kto však pozná jeho pravý pôvod?

V štyroch evanjeliách jasne zaznieva odpoveď na otázku „odkiaľ“ prichádza Ježiš. Jeho pravým pôvodcom je Otec, vychádza úplne od Neho, ale celkom iným spôsobom ako proroci, poslaní od Boha, ktorí ho predchádzali. Toto pochádzanie z Božieho tajomstva, ktoré nik nepozná, je istým spôsobom obsiahnuté už v rozprávaniach o Ježišovom detstve v evanjeliách podľa Matúša i Lukáša, ktoré čítame v tomto vianočnom období. Archanjel Gabriel ohlasuje: „Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni. A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn“ (Lk 1,35). Tieto slová opakujeme zakaždým, keď recitujeme Krédo, Vyznanie viery: „mocou Ducha Svätého vzal si telo z Márie Panny“. Pri tomto výroku skláňame hlavu, pretože závoj, ktorý schovával Boha, sa takpovediac odhaľuje a Božie tajomstvo, nepreniknuteľné a neprístupné, sa nás dotýka: Boh sa stáva Emanuelom, „Bohom s nami“. Pri počúvaní omši, skomponovaných veľkými majstrami posvätné hudby, napríklad Mozartovej Veľkej Omše, si hneď všimneme, že sa osobitne zastavili pri tejto fráze, akoby chceli vyjadriť univerzálnym jazykom hudby to, čo slová vyjadriť nevedia: veľké tajomstvo Boha, ktorý si berie telo a stáva sa človekom.

Ak sa pozorne zamyslíme nad výrokom „mocou Ducha Svätého, vzal si telo z Márie Panny“, zistíme, že v sebe obsahuje štyri navzájom pôsobiace prvky. Explicitným spôsobom spomína Ducha Svätého a Pannu Máriu a implicitne zahŕňa Syna, ktorý si vzal telo v lone Panny. „Vyznanie viery“ definuje Ježiša viacerými titulmi: „Pán, ...Kristus, jednorodný Syn Boží, ... Boh z Boha, Svetlo zo Svetla, pravý Boh z Boha pravého,... tej istej podstaty s Otcovi“ (Nicejsko-carigradske vyznanie viery). Spomenuté implicitné odvolanie sa na Syna nás privádza k ďalšej osobe, k Otcovi. Prvým činiteľom tohto výroku je teda Otec, ktorý spolu so Synom a Duchom Svätým, je jediný Boh.

Toto tvrdenie v Kréde sa netýka večného bytia Boha, ale hovorí nám predovšetkým o činnosti troch Božských osôb, ktorá sa uskutočňuje prostredníctvom Panny Márie („ex Maria Virgine“). Bez nej by vstup Boha do dejín ľudstva nedosiahol svoj cieľ a nemal by ústredné miesto v našom Vyznaní viery: Boh je Bohom s nami. Mária týmto spôsobom neodmysliteľne patrí k našej viere v Boha, ktorý koná a vstupuje do histórie. Ona dáva k dispozícii celú svoju osobu, „prijíma“ skutočnosť, že sa stane miestom prebývania Boha. Niekedy sa na našej ceste viery môžeme cítiť chudobní a neschopní vydávať svedectvo pred svetom. Boh si však vybral pokornú ženu z neznámej dediny v jednej z najvzdialenejších provincií veľkého rímskeho impéria. Vždy, i uprostred najväčších ťažkostí, majme dôveru v Boha, obnovujúc vieru v jeho prítomnosť a pôsobenie v našich dejinách, tak ako Mária. Bohu nič nie je nemožné. S ním naša pozemská existencia kráča po istej zemi a otvára sa budúcnosti pevnej nádeje.

Vyznávajúc v Kréde: „mocou Ducha Svätého, vzal si telo z Márie Panny“, potvrdzujeme, že Duch Svätý, ako moc Najvyššieho Boha, tajomným spôsobom uskutočnil v Panne Márii počatie Božieho Syna. Evanjelista Lukáš nám predkladá slová archanjela Gabriela: „Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni“ (1,35). Vidíme dve prepojenia. Prvé pripomína okamih stvorenia. Na začiatku knihy Genezisy čítame, že „Duch Boží sa vznášal nad vodami“ (1,2). Je to stvoriteľský Duch, čo dal život všetkým veciam, i človeku. V Márii sa prostredníctvom pôsobenia Božieho Ducha uskutočňuje nové stvorenie: Boh, ktorý stvoril bytie z ničoho, vtelením dáva život novému začiatku ľudstva. Cirkevní otcovia často hovoria o Kristovi ako o novom Adamovi, zdôrazňujúc tak počiatok nového stvorenia narodením Božieho Syna z Panny Márie. Tu si môžeme uvedomiť, že viera aj nás privádza k určitej novosti, uskutočňujúc v nás druhé narodenie. Na začiatku kresťanského života je krst, v ktorom sa rodíme ako Božie deti a stávame sa účastníkmi na Ježišovom synovskom vzťahu k Otcovi. Rád by som pripomenul, že krst dostávame, „sme pokrstení“, - je to pasívum -, pretože nik z nás nie je schopný stať sa Božím dieťaťom sám od seba: ide o zadarmo udelený dar. Sv. Pavol spomína toto adoptívne synovstvo kresťanov v ústrednej časti Listu Rimanom, keď píše: „Všetci, ktorých vedie Boží Duch, sú Božími synmi. Lebo ste nedostali ducha otroctva, aby ste sa museli zasa báť, ale dostali ste Ducha adoptívneho synovstva, v ktorom voláme: «Abba Otče!» Sám Duch spolu s naším duchom dosvedčuje, že sme Božie deti“ (8,14-16) a nie sluhovia. Iba ak sa otvoríme Božiemu pôsobeniu, ako Mária, iba ak zveríme náš život Pánovi ako priateľovi, ktorému bezvýhradne dôverujeme, všetko sa zmení, náš život dostane nový zmysel a novú podobu Božích detí, ktoré Otec miluje a nikdy ich neopustí.

Hovorili sme o dvoch prvkoch: prvým je Duch nad vodami, stvoriteľský Duch. V slovách Zvestovania nachádzame ďalší prvok. Anjel hovorí Márii: „Moc Najvyššieho ťa zatieni“. Tieto slová sú pripomienkou posvätného oblaku, ktorý zakrýval stánok zjavenia s Archou zmluvy, ktorú Izraelský ľud nosil so sebou počas putovania, a ktorý označoval Božiu prítomnosť (porov. Ex 40,34-38). Mária je novým posvätným stánkom, novou Archou zmluvy. Svojím „áno“ na slová archanjela, pripravuje Bohu príbytok na tejto zemi. Ten, ktorého vesmír nemôže obsiahnuť, prebýva v lone Panny.

Vráťme sa k otázke o Ježišovom pôvode, z ktorej sme vyšli, zhrnutej v Pilátových slovách: „Odkiaľ si?“. Z týchto úvah sa, už od začiatkov evanjelií, Ježišov pravý pôvod zdá byť jasným: On je jednorodný Boží Syn, prichádzajúci od Boha. Stojíme pred veľkým a prevratným tajomstvom, ktoré slávime v tomto vianočnom čase: Boží Syn si pôsobením Ducha Svätého vzal telo z Márie Panny. Táto skutočnosť zaznieva vždy nanovo a do nášho srdca vnáša nádej a radosť, pretože nás zakaždým uistuje, i keď sa často cítime slabí, chudobní a bezmocní pred ťažkosťami a zlom sveta, že Božia moc neprestajne pôsobí a koná zázraky práve v slabosti. Jeho milosť je našou silou (porov. 2 Kor 12,9-10).